

BETTY-KIRJAT

KAISA IKOLA

SAGA
EGMONT

Kaisa Ikola

Betty ja muutosten aika

SAGA Egmont

Betty ja muutosten aika

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2014, 2023 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727054759

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Eräänä kesäisenä päivänä

Elokuun päivä oli sellainen, jota läntisen Ylämaan asukkaat sanoivat ”miellyttäväksi”: ei satanut, ja puolenpäivän jälkeen noussut puuskittainen tuuli puhalsi pilviä koilliseen. Niiden takaa pilkisti tämän tuosta aurinko, jonka säteet näyttivät siltä kuin joku olisi heitellyt kultakolikoita nummen sinipunervien kanervien sekaan.

Pitkin Loch Linnhen rantaa, joutomaan ja siistien asuintalojen välissä, kulki kävelytie. Sitä pitkin kiiruhti nuori, hyvin solakka nainen, joka ei näyttänyt huomaavan auringonsäteitä järven harmailla laineilla. Hän oli asettanut hatun päähänsä vähän liiaksi eteen, aivan kuin olisi tahtonut peittää kasvojaan, ja hänen askeleensa horjahtelivat välillä niin pahasti, että muuan vastaantuleva rouva oli jo jäänyt katsomaan paheksuen hänen jälkeensä – noin nuori tyttö, ja jo tähän aikaan päivästä!

Alice Gordon, joka vaelsi suuren talonsa puutarhassa kori käsivarrellaan poimimassa kukkia kirkkoon seuraavan päivän

jumalanpalvelukseen, huomasi tulijan matalan pensasaidan yli. Leskirouva Gordon, kuten monet häntä vielä nimittivät, oli laittanut pois surupukunsa, jota oli kantanut miehensä kuoleman jälkeen kahdeksan vuotta. Hän näytti valkoisessa kesäasussaan, leveälierinen puutarhahattu nauhojen varassa niskaan pudonneena ja muutamat hunajanväriset suortuvat nutturasta irronneina juuri siltä mikä olikin – kaksikymmentäviisivuotiaalta nuorelta naiselta, jolle koko elämä oli avoinna, ja joka sai suurta iloa pienistä asioista. Niihin kuului se, että hän saattoi antaa koko kesän ajan kauniista puutarhastaan kukat kirkkoon naisyhdistyksen puolesta.

Nyt Alice laski kukkakorin maahan ja meni portille, joka johti puutarhasta kävelytielle. Tulija lähestyi. Alice kiinnitti huomionsa tämän siniseen kävelypukuun, jonka hametta oli selvästi kurottu vyötäröltä kokoon hakaneuloin, horjahteleviin nilkkoihin, jotka eivät olleet tottuneet korollisiin kenkiin, ja hatun alta pilkistäviin maantienvärisiin hiuksiin, jotka pursuivat kömpelösti kasatusta nutturasta.

– Ruth Weilson, oletko sinä tulossa Buckinghamin palatsista? hän kysyi.

Tulija hypähti pelästyneenä, hän ei ollut huomannut ketään veräjällä. Sitten hän vaistomaisesti niiasi kuin koulutyttö – mikä olikin.

– Päivää, rouva Gordon, Ruth sanoi hengästyneenä, oli horjahtaa ja tarttui portinpieleen.

– Minä en tiedä pitäisikö minun kysyä... Alice silmäili Ruthin asua. – Oletko tulossa naamiaisista?

– Minäkö? En! Ruth vaikutti vähän närkästyneeltä. – Näytänkö minä siltä?

– Itse asiassa näytät. Muistanko väärin, vai onko tuo Bettyn kävelypuku? Ja tuon hatun hän osti toissa keväänä.

Ruthin kapeat posket värjäytyivät punaisiksi.

– Enkö – enkö minä teidän mielestänne näytä siltä, että – että olisin kuusitoistavuotias?

Alice Gordon oli viettänyt kahdeksan pitkää vuotta lähes erossa muusta ihmiskunnasta, mutta silti, tai ehkä juuri siitä johtuen, hänen vaistonsa oli ihmissuhteissa hyvin herkkä. Kuullessaan Ruthin kysymyksen kuka tahansa toinen olisi purskahtanut nauruun, mutta Alice ei edes hymyillyt sanoessaan:

– Kultaseni, pelkäänpä, että näytät nelitoistavuotiaalta, joka on pukeutunut ilman lupaa vanhemman sisarensa vaatteisiin. Tuo on yksi Bettyn lempipuvuista.

Ruth mutristi suutaan ja hypisteli hansikkaitaan.

– Ja nuo hansikkaat hän sai Duncanilta viime viikolla syntymäpäivälahjaksi, jatkoi Alice, jolla oli pettämätön muisti vaatteiden suhteen. – Niin että jotenkin minusta tuntuu siltä, kuin sinä et olisi nyt aivan luvallisilla teillä. Toivottavasti nilkkojasi ei illalla särje kovin – korollisiin kenkiin pitää tottua.

– Kyllä minä kestäen, Ruth sanoi pienellä mutta happamalla äänellä.

– No, jos olet menossa kotiin, niin pieni varoituksen sana: siellä on vieraita, Alice jatkoi ystävällisesti. – Betty ja rouva MacPherson ovat lasten kanssa verannalla, jos olit aikonut livahtaa sisään sitä kautta.

– Kiitos vain, kyllä minä selviän, Ruth mutisi, mutta ei tehnyt ellettäkään lähteäkseen. Hän oli selvästi luottanut siihen, että pääsisi sisälle kenenkään näkemättä.

Samaan aikaan Betty Fleming sulki silmänsä ja nojautui taaksepäin viereisen talon, Koivurannan, verannanportailta. Hän antoi sisarensa Annien seikkaperäisen ompeluseuraselostuksen soljua tajuntaansa samalla kun nautti lisääntyvistä auringonsäteistä ja pehmeästä tuulesta. Vaikka Anniesta oli tullut hyväntahtoinen mutta välillä vähän rasittava juoruilija, Bettystä oli mukavaa, että sisar oli siinä.

Heidän takanaan verannalla korituolit oli nostettu päällekkäin, jotta lattialle mahtuisi kaksi koria. Toisessa nukkui neiti Eileen MacPherson, toisessa hänen serkkunsa Stuart Fleming, jonka kullanpunainen tukka säkenöi auringonsäteiden osuessa siihen välillä verannan kaiteiden lomasta.

– Enpä olisi sitä hänestä uskonut, Annie lopetti ja puri poikki langan saatuaan Eileenin uuden ruokalapun ommelluksi. Bettyllä ei ollut mitään käsitystä siitä, kenestä Annie ei olisi uskonut ja mitä, mutta hän äännähti myötämielisesti. – Tänäkö Duncan tulee?

Sisaren tapa hypähtää huolettomasti aihepiiristä toiseen sai Bettyn naurahtamaan ja hän avasi silmänsä.

– Tänään, hän vastasi. – Professori Durchmann oli puoliväkisin ottanut hänet yöksi sairaalaan kuultuaan viime syksyn keuhkokuumeesta, ja siitä olen iloinen. Nyt keuhkot on ainakin tutkittu kunnolla.

Annie aisti sisarensa äänestä, ettei edellinen yö ollut kotona ollut niin helppo, sillä Duncanin oli pitänyt alun perin palata lääkärintarkastuksesta Edinburghista päivää aikaisemmin.

– Mutta kaikki on kai hyvin? hän sanoi.

– On, kuten arvelimme. Duncan soitti aamulla. Betty räpytteli silmiään, joihin helpotuksen kyyneleet kohosivat. – Viime vuoden kesäkuussa professori lupasi, että jos muutamme

pois kaupungista, Duncan tulee vuoden kuluttua tutkimuksiin terveenä miehenä.

– Hän on siis täysin terve?

– Tietysti keuhkoissa on yhä alttiutta sairastua helpommin, mutta tuskin se on normaalissa elämässä enää mikään riski.

Annie oli vihdoinkin hiljaa, tarttui vain sisarensa käteen ja puristi sitä. He katsoivat toisiinsa ja hymyilivät.

– Tämä on ollut ihmeellinen kevät ja kesä, Betty sanoi melkein kuiskaten. – Kuin unta! Stuartin syntymä, ja nyt hyvät uutiset Duncanin terveydestä...

– Ja sinun kuuluisuutesi, Annie sanoi kiusoitellen. – Vieläkö kustantaja yrittää saada sinut kiertueelle?

– Oh, se on kamalaa! Betty parahti puoleksi nauraen, puoleksi kauhuissaan. – Jos olisin tiennyt etukäteen...

– Onneksi et tiennyt, Annie tokaisi. – Sinun runosi ovat ihmeellisiä.

Edellisenä syksynä, Duncanin vakavan sairauden aikana, Betty oli kirjoittanut pieneen muistikirjaansa joukon runoja, jotka oli myöhemmin lähettänyt kustantajansa luettavaksi. Kokoelma oli hyväksytty ja se oli ilmestynyt loppukeväästä nimellä *Myrsky-yönä*.

Betty oli odottanut kirjan kohteliasta esittelyä jossakin paikallisessa sanomalehdessä, ehkä mainintaa *Scotsmanissa*, mutta tilanne oli suorastaan räjähtänyt käsiin. Eräs Lontoon suurimmista lehdistä kirjoitti puolen sivun ylistävän kritiikin ”ylämaalaisesta runonlaulajasta”, minkä jälkeen runokokoelman ensimmäinen painos myytiin loppuun kahdessa viikossa, toinen painos kuukaudessa.

Jo tämä yksin olisi riittänyt suistamaan Koivurannan elämän raiteiltaan. Mutta kirjan suosio tuntui tehneen Bettystä julkista

omaisuutta. Puhelin soi jatkuvasti, kun häneltä pyydettiin haastattelua tai tarinaa, runoista puhumattakaan. Kaiken lisäksi kustantaja oli saanut päähänsä, että Bettyn täytyisi ehdottomasti lähteä kiertueelle lausumaan runojaan. Bettylle, joka koetti tuohon aikaan saada Stuartia nukkumaan öitään pidemmissä kuin tunnin pätkissä, tämä selvisi vasta siinä vaiheessa, kun hänelle lähetettiin valmiiksi painettu juliste tilaisuuksista eri puolilla Brittein saaria.

– Ehkä se tekisi sinulle hyvää, Duncan oli koettanut varovasti esittää. – Ei tietenkään mikään kahden kuukauden kiertue, hehän ovat hulluja – mutta yksi tai kaksi tilaisuutta? Ilmastovaihdos ja sellaista? Edes Edinburghissa? Me voisimme lähteä mukaan kaikki, Stuart myös, sinun ei tarvitsisi huolehtia mistään, Alice kyllä hoitaisi kauppaa sen ajan.

Betty, joka oli lojunut nojatuolissa ja hautonut väsymyksestä särkevää päätään rouva Wallacen laittamalla etikkakääreellä, oli naurahtanut kitkerästi.

– Koeta nyt ymmärtää, mitä he haluavat! hän puuskahti. – Sen ylämaalaisen runonlaulajansa, jonkun eteerisen nuoren naisen, joka kulkee ympäri tukka hajallaan ja kukkasia vyössään. Ja sitten sinne menisin minä, vauvanpyykkiä pesevä perheenäiti, jonka silmäanalustat muistuttavat ukkostaivasta ja jota jaksaa kiinnostaa vain lapsen röyhtäyttäminen. Oikeinko sinä kuvittelet, että se tekisi hyvää kirjan myynnille? Ehei, mitä vähemmän he minusta tietävät, sitä enemmän minä heitä kiinnostan.

Duncan, joka oli oppinut kuluneina viikkoina kohtelemaan uupunutta vaimoaan silkkihansikkain, oli koettanut epätoivoisesti olla nauramatta, mutta ei lopulta kyennyt hillitsemään itseään.

– Ja minun tässä piti olla asiantuntija kirjakauppa-alalla, hän oli hymähtänyt. – Minun viisas vaimoni, olet aivan oikeassa.

– Mitä ne sanoivat kustantamossa, kun kieltäydyit? Annie kysyi nyt kiinnostuneena. Hänen äänensävyinsä kavalsi, ettei hän olisi pannut pahakseen, vaikka sisar olisikin päässyt julkisuuteen.

– Lähetin heille kirjeen, jossa lupasin tarvittaessa lausua Fort Williamin naisyhdistyksen tilaisuuksissa, Betty virnisti. – Sen jälkeen en ole kuullut heistä mitään... Mutta sen kiertuejulisteen liimasin vaatekomeron oven sisäpuolelle. On hauska joskus muistella, mihin kaikkeen olisin saattanut sekaantua.

– Aikooko rouva Wallace muuten jatkaa teillä? Annie hypähti taas seuraavaan aihepiiriin.

Betty hymyili autuaana.

– Aikoo! Vuosihan on jo tullut täyteen, ja minä pelkäsin kuollakseni, että hän suunnittelee lähtevänsä – hän ei koskaan palvele missään pidempään kuin vuoden. Rohkaisin lopulta itseni ja otin asian puheeksi. Voi Annie, en muista koska olen pelännyt niin viimeksi! Varmaan silloin, kun kävin pyytämässä häntä meille viime kesänä.

– Ja hän jatkaa?

– Hän alkoi nauraa minun tärinäolleni ja korulauseilleni ja sanoi, että jos vain me haluamme pitää hänet, hän haluaa jäädä tänne, koska ei kuulemma voi mitenkään jättää Stuartia tällaisen kokemattoman nuoren äidin valvontaan, ja sitä paitsi ei myöskään voisi enää ajatella elämäänsä ilman meitä...

Varjeltiin, kuka tuo on?

Koivurannan puutarhaan johtavalla portilla seisoj vieraalta näyttävä nuori nainen. Annie vilkaisi sinne hajamielisesti – hän

ei tuntenut montakaan ihmistä Fort Williamista – mutta Betty rypisti kulmiaan.

– Mitä taivaan nimessä... Ruth Weilson!

2.

Lainaa vain

Ruth oli seissyt veräjällä kuin miettien, säntäisikö sittenkin takaisin samaa tietä jota oli tullut. Sitten hän kuitenkin nykäisi niskojaan, avasi portin ja marssi puutarhaan. Tytön uhmakas ilme kertoi, että hän tiesi tehneensä jotakin, jota ei missään nimessä olisi pitänyt, mutta ei aikonut tunnustaa asiaa.

– No mutta päivää, Ruth, Annie sanoi ja hillitsi ajoissa tirskahtuksensa. Vuodet papinrouvana olivat jo opettaneet hänelle, että vakava ilme pelasti monta tilannetta. – Mitä kuuluu?

– Sitä minäkin mietin, Betty sanoi järkyttyneenä. – Mitä sinulla on päälläsi?

Ruth nieleskeli ja rypisteli hansikkaitaan niin, että Betty oli vähällä siepata ne hänen käsistään – hän ei itsekään ollut ehtinyt käyttää niitä kuin kerran. Ilmeisesti tyttö oli varautunut ennemmin kysymykseen *miksi*, sillä *mitä*-kysymys näytti hämmentävän häntä.

– Missä sinä olet ollut? Betty vaihtoi taktiikkaa.

– Teatterikatselmuksessa, Ruth mutisi hansikkaille.
– Missä?
– Teatterikatselmuksessa! Nyt tyttö heitti päätään niin äkäisesti, että löysä nuttura hänen niskassaan pompahti. – Kaupungintalolla.
– Niin mutta... Betty sulki hetkeksi silmänsä, avasi ne taas ja huokasi. – Tarkoitatko sitä kiertävää teatteriseuruetta, joka ilmoitti lehdessä?

Ruth nyökkäsi.

– Mutta hehän hakivat päärooliin vähintään 17-vuotiaista nuorta naista! Samassa Bettyn katse pysähtyi sinisen kävelypuvun pitkään helmaan, korollisiin kenkiin, nutturaan, hattuun ja hansikkaisiin. – Ruth Weilson, et kai sinä...

– En minä valehdellut heille! Kukaan ei kysynyt minun ikääni!

– Mutta katsoit silti tarpeelliseksi käydä minun vaatekaapillani ja kammata tukkasi kuin aikuinen?

– Krhöm, yskäisi Annie. – Napier tulee varmaan pian hakemaan meitä, joten taidan nostaa Eileenin korin jo sisään...

– Mene vaihtamaan vaatteet, Ruth, Betty sanoi. Yhtäkkiä hänestä tuntui, ettei hän saanut sanoa muuta, ettei olisi sanonut liikaa. Ruth nipisti huulensa yhteen ja marssi sisään. Keittiöstä kuului rouva Wallacen hämmentynyt huudahdus ja sitten kamarin oven kolahdus.

Annie nousi ylös verannalle ja kumartui kurkistamaan tytärtään. Todettuaan tämän yhä nukkuvan hän nosti korin syliinsä. Samassa Stuart avasi harmaat silmänsä, katsoi tätiinsä ja hymyili leveästi. Sitten hän huitoi peittoa sivuun ja käänsi päätään. Äidin nähdessään hän ojensi käsiään.

– Voi sinua. Betty nosti pojan syliinsä ja puristi tätä lujasti. – Annie, minä en käsitä...

– Shh, sanoi Annie. – *Minä* en kysynyt mitään. En edes yritä kasvattaa puoliorpoa tyttöä, niin ettei minulla ole varaa arvostellakaan. Kerro sitten, jos on jotakin kerrottavaa.

Sillä kertaa Betty oli iloinen, että Napier MacPhersonilla oli kiire vihkiäisiin, eikä hän ehtinyt jäädä hakiessaan Annieta ja Eileenia. Tullessaan portilta heiluttamasta Stuartin kanssa Betty tunsu polviensa vapisevan.

– Voi sentään, hän mutisi pikkupojalle, jonka sormet leikkivät antaumuksella äidin kauluksella. – Mitä Ruth on nyt saanut aikaan?

– Guu, sanoi Stuart.

– Sanopa muuta, Betty totesi ja kiiruhti sisään. – Onko Ruth huoneessaan, rouva Wallace?

Rouva Wallace, jonka olemus yleensä uhosi kodikkuutta ja tarmokkuutta, pumppusi vettä kattilaan tällä kertaa hivenen liian keskittyneesti.

– Siellä, hän vastasi. Lyhytsanaisuudesta saattoi päätellä, että hän oli halkeamaisillaan uteliaisuudesta.

Betty laski Stuartin syöttötuoliin, huokasi ja koputti Ruthin ovelle. Vastausta odottamatta hän työnsi oven auki.

Ruth oli riisunut yltään Bettyn vaatteet ja vaihtanut leninkiin ja esiliinaan. Hiukset olivat jälleen kahdella kaidalla palmikolla, ja korkojen tilalla olivat järkevät varsikengät. Hän suoristi parhaillaan Bettyn kävelypuvun hametta henkarilla eikä kääntynyt vaikka kuuli, että huoneeseen oli tultu.

Kävelypuvun vyötärö oli rypistynyt siltä kohdin, josta Ruth oli kursinut sen kapoisen vartensa ympärille, ja Bettyn niskavilloja kutitti hänen miettiessään, montako hakaneulan

reikää kankaassa nyt oli. Mutta hän oli jo oppinut, että Ruthin kanssa oli edettävä varovasti, ja istuutui vuoteelle mitään puhumatta. Ovi oli jäänyt raolleen, hän kuuli rouva Wallacen lepertelevän Stuartille ja lapsen vastaavan omalla kielellään.

– En minä tarkoittanut pahaa, Ruth mutisi, kun hiljaisuutta oli kestänyt tarpeeksi kauan. – Minä vain haluaisin näytellä!

– Mutta Ruth kiltti, jos haetaan *vähintään* 17-vuotiaista nuorta naista...

– Bobby sanoi, että olen niin pitkä ja aikuisen näköinen, että minua luulee 16-vuotiaaksi jos pukeudun oikein!

– Bobby? Betty puisti päätään. – Yhdessäkö te tämän juonitte?

Ruth asetti kävelypuvun jakunkin henkarille ja silitti sitä suoraksi, jottei hänen tarvinnut vielääkään kääntyä Bettyyn päin.

– Me saimme leikkiä lauantaina Bobbyn isoäidin vanhoilla puvuilla, hän mutisi. – Ja silloin Bobby sanoi, että minä näytän aivan aikuiselta... Ja sitten minä luin lehdestä...

Hän kaivoi esiliinantaskustaan lehtileikkeen ja ojensi sen Bettylle vielääkään kääntymättä.

– Niin, minä olen nähnyt tämän kyllä, Betty sanoi. Ilmoituksessa teatteriryhmä, joka oli tulossa esiintymään kreivikuntaan syyskaudeksi, haki sairaustapauksen vuoksi päärooliin vähintään 17-vuotiaista nuorta naista. Ohjaaja olisi tavattavissa tänään aamupäivällä Fort Williamin kaupungintalossa. – Ruth rakas, tässä on kyseessä aikuisten näytelmä, Ibseniä – en tiedä, viemmekö sinua edes *katsomaan* sitä, saati että antaisimme sinun näytellä pääosaa! Sitä paitsi ei kyse ole vain yhdestä tai kahdesta esityksestä Fort Williamissa. Kiertue käsittää koko kreivikunnan ja koko syksyn. Mitä koulunkäynnistäsi tulisi?

– Mutta minä *haluan* näytellä! Ruth pyörähti nyt ympäri. Hänen vihreät silmänsä salamoivat. – Minä *tahdon* sitä, enemmän kuin mitään muuta!

– Minä tiedän sen, kultaseni. Mutta mikset voi näytellä ikäistesi kanssa? Muistatko, miten toimittaja kehui sinua lehdessä naisyhdistyksen joulunäytelmän jälkeen, ja miten koulun kevätjuhlassa taputettiin lausunnallesi?

– Se on niin lapsellista! Ruth puuskahti. – Siinä ei ole mitään *oikeaa*, ei mitään *tunteita*, ei *dramatiikkaa*...

Betty ei voinut mitään hymylleen.

– *Nauratko* sinä minulle? Ruth kysyi narkästyneenä.

– En, rakkaani, en. Muistoille vain. Betty rykäisi. –

Palataksemme alkuperäiseen asiaan – tämä on sinun kotisi, jossa saat elää vapaasti, mutta ymmärrät kai, ettei se tarkoita lupaa lainata toisen omaa tältä kysymättä.

– Anteeksi, Ruth mutisi. – Minä mietin, mistä saisin aikuisen puvun – Alice-tädiltä en tohtinut kysyä...

– Harmi ettet kysynyt. Alice olisi pysäyttänyt sinut, ennen kuin teet typeryyksiä.

– Et sinä ole käyttänyt tuota pukua pitkään aikaan – ajattelin ettet huomaisi!

– Se on yksi lempipuvuistani, jota alan käyttää heti, kunhan vain taas mahdun siihen, Betty huomautti. – Eikä kyse ole siitä, käytätkö jotakin vaatetta vai en. Kyse on siitä, että sinä menit luvatta minun kaapilleni ja otit sieltä tavaraa.

– Mutta minä palautan ne!

– Voi hyvänen aika... Betty puisti päätään, ojensi kätensä ja tarttui Ruthin vastahakoiisiin käsiin. – Edes lainakirjastosta sinä et saa kirjoja mukaasi ilman, että kerrot kirjastonhoitajalle mitä otat. Eikä minun vaatekaappini ole mikään kirjasto. Enhän

minäkään tule sinun kaapillesi ja ota sieltä jotain luvatta, vaikka kuinka aikoisinkin sen sitten palauttaa!

Ruth punastui.

– Minä... ajattelin ettet sinä huomaa, hän sanoi pienellä äänellä.

– Kas niin, nyt puhut ainakin rehellisesti, vaikkei tuokaan ajatus mieltäni suorastaan ilahduta. Betty silitti tytön käsiä. – No, oliko se edes sen arvoista? Mitä ohjaaja sanoi?

– Minun piti esittää pätke tekstiä... ja hän sanoi että palaa asiaan. Siellä oli... aika paljon hakijoita.

– Oliko tuttuja? Betty ei malttanut olla kysymättä. Yhtäkkiä hän huomasi pitävänsä tässä jutussa pahimpana sitä, että joku tuttu oli saattanut nähdä Ruthin keikistelemässä aikuisen vaatteissa ja luulla, että Betty salli sen.

– Ei.

Betty huoahhti. Hän ei oikein tiennyt mitä piti tehdä. Ruth oli toiminut ehdottomasti väärin ja häntä olisi rangaistava – mutta toisaalta tytön intohimo näyttelemiseen toi elävästi mieleen hänen omat tyttöaikaiset haaveensa kirjailijattaren urasta.

– Mene nyt viemään tavarani sinne mistä ne otit, hän sanoi. – Minä puhun tästä Duncanille, kun hän tulee.

Ruthin naama venähti. Hän oli ilmeisesti luullut selviävänsä tällä naisten kesken käydylle keskustelulla. Mutta Koivurannassa viettämänsä vuoden aikana hän oli jo oppinut, että Betty ei koskaan uhkaillut häntä turhaan. Niinpä hän alkoi koota tavaroita viedäkseen ne takaisin yläkertaan.

Skotlantiin sijoittuvan tunnelmallisen sarjan viides osa.

Bettyn maine runoilijana on kiirinyt halki Skotlannin, ja nouseva kirjailijanura sekä Koivurannan talon arki pitävät elämän kiireisinä. Kustantaja houkuttelee Bettyä kiertueelle, mutta lähteminen ei ole enää yksinkertaista. Bettystä on nimittäin tullut äiti sekä pienelle pojalle että taloon kasvattityttärekse otetulle Ruthille, joka on etevä uhmaamaan ottovanhempiensa käskyjä. Elämä on täynnä iloa, yllätyksiä ja romantiikkaa, mutta myös murheita mahtuu näihin Bettyn elinvuosiin, jotka ovat yhtä muutosten aikaa.

Betty ja muutosten aika on viides teos mukaansatempaavassa Betty-sarjassa, jossa on vaikutteita L. M. Montgomeryn, Louisa May Alcottin ja Mary Marckin klassikkoina tunnetuista tyttökirjoista.

Kaisa Ikola (s. 1974) on suomalainen historian tutkija ja kirjailija.

Hänen monipuoliseen tuotantoonsa kuuluu niin historiallista romantiikkaa, feelgoodia kuin lastenkirjallisuuttakin. Skotlantiin sijoittuva Betty-sarja sai alkunsa Ikolan blogista ja on sittemmin kerännyt ympärilleen vankan fanikunnan.